

на очитѣ е тя излѣзла отъ колибата. Радивой и Агница отидоха предъ нея.

»О недѣйте тѣй любезна господжице! рече Радивой, недѣйте тази пріятна зарань съ съзны на очитѣ да поздравяте. Уздайте ся на Бога, отъ когото страданіе и родость дохожда.

Ружица и Агница като сж ся още отъ детинство твѣдѣ добрѣ познавали, поздравиха ся на най любезный начинѣ. Отдавно не бѣха ся видѣли; и чудиха ся една на друга колко сж порастли. Агница отвори кошничката ся, извади хлѣбъ и млеко, покани господичну да ѣде. Ружица сѣдна, надроби малко хлѣбъ въ млѣкото, и ѣла е съ голѣмо задоволствіе.

А когато ся е Ружица наѣла; Богу и Радивою благодарила, рече искреный Радивой; » Сега любезна господжице! идите съ моѣта Агница въ моемо обиталище, и бъдите тамъ до тогава до дѣто Богъ непомогне; а азъ тука ще размишлявамъ, да ли не бы могълъ за васъ нѣщо съ Божій благословъ да направа. Идите прочее съ Богомъ! а и азъ д^о дѣто си свърша работата ще си дода. Недѣйте да бъдите невесели, нето плачите толкози много! жалость непомага, а плачь непоправя.

Ружица и Агница трѣгнаха на пѣть; и половинѣ часъ сж вървели презъ непроходима пустина, която обколяваше Радивоевото обиталище. Ружица гледаше съ страхъ каменитѣ стени, на които върховетѣ до небето стигаха. » Ахъ Агнице; каза Ружица, гдѣ мя водишь? мене е страхъ, кога